

фучат страшни виелици и не може дори да отиде със шейната си на замръзалия Етър? Калиман стана, протегна яките си ръчишки и каза:

— Ирино, разправи някоя приказка... Разправи...

Всички впериха очи в момичето. То наистина можеше да разкаже чудни неща, които може би бяха известни на внозина други, ала никой не умееше тъй майсторски да приказва, да увлича, да унася слушателите си в дивни светове...

Девојката се усмихна. Не всякога тя можеше да измисля и да разказва. Това бяха особени часове, в които тя получаваше този дар и щедро го раздаваше на околните си. Дали би могла сега да съчини, или да разправи нещо?

Навън виелицата заблъска прозорците, зави като стръвен звяр, изска в огнището. Хвойновото дърво запря, изпусна облак искри и горчивопрятно ухание. Всички приближиха до момичето. Свиха се в кръг около него.

Ирина отпусна къделята, помисли малко. Очите ѝ се оживиха. Тя виждаше нещо далечно и невидимо за другите. Образи никнеха и растяха. Навън валише гъст сняг, вихри виеха в кумина. А тя виждаше цъфнали градини, залюляни от пролетен вятър гори, зелени ливади. Млади ловджийки дебнеха сърни и елени с костени лъкове, поваляха ги с точен прицел, притискаха с коляно жертвата. Момичета, облечени в бели хитони, къси до коленете и надиплени в талията, с венци от пъстри цветя на челата, претъпяха в равен ход, две по две, и пееха песни в чест на Бендида...

Гласът ѝ бе чуде, звучеше като скъпа лютня, пълен с топлина и копнеж, магьосващ.

— Някога тракийският цар Рес имал най-вихрените, най-снежиобелите коне на света. Като буен вятър, той летял на тях, заедно с людете си. Нямало по-бързи конници от неговите, нито по-смели... Ала гръцкият херой Диомед, който притежавал също такива яки коне, го убил при Троя...

Изведнаж тя млъкна. Стана и дълбоко се сийши в поклон до земята. На прага стоеше царят.